

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku C. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 kwietnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 30 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny –Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. apelację C. N. od wyroku z 4 sierpnia 2009 r. Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wyrokiem tym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji z 20 października 2006 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że 12 października 2009 r. profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonego będący radcą prawnym wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego bez uiszczenia wymaganej opłaty

podstawowej od apelacji w kwocie 30 zł. Zarządzeniem przewodniczącego z 19 października 2009 r. pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do uiszczenia opłaty w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji. Opłatę uiszczono w wyznaczonym terminie. Przypomniano, że art. 130² § 3 k.p.c. został wprowadzie uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. na podstawie art. 1 pkt 3 lit. a ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571), jednak zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej, przepisy tej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie. Uznano, że art. 130² § 3 k.p.c. miał zastosowanie w sprawie, ponieważ odwołanie od decyzji z 20 października 2006 r. wpłynęło do organu rentowego 10 listopada 2006 r. Sąd Apelacyjny uznał zatem, że pełnomocnik wnioskodawcy – radca prawny obowiązany był dokonać stosownej opłaty wraz ze złożeniem środka odwoławczego. Apelację powinien był odrzucić Sąd pierwszej instancji, który błędnie wezwał pełnomocnika do uzupełnienia braków apelacji.

Na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 30 kwietnia 2010 r. zażalił się wnioskodawca, zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania: 1) art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie na skutek przyjęcia, że apelacja podlegała odrzuceniu przez Sąd pierwszej instancji z powodu jej nieopłacenia, 2) art. 130² § 3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy apelacja ubezpieczonego została opłacona na wezwanie Sądu Okręgowego przez pełnomocnika działającego na podstawie pełnomocnictwa udzielonego w toku trwającego procesu, tj. 20 lipca 2009 r. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c. sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku

zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

Przepis ten został uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. przez art. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571). Z kolei zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy zmieniającej, jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie (z zastrzeżeniem przepisów ust. 2-5, które nie odnoszą się do niniejszej sprawy). Data ta odnosi się do wniesienia pozwu.

Dla sprawy kluczowe znaczenie ma, że odwołanie wnioskodawcy zostało wniesione przed 1 lipca 2009 r. Oznacza to, że przepisy ustawy z 5 grudnia 2008 r. nie znajdują w sprawie zastosowania i prawidłowo na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. odrzucono apelację (tak samo Sąd Najwyższy w postanowieniach z 9 grudnia 2009 r., II PZ 22/09, LEX nr 577834, 28 października 2009 r., II PZ 16/09, LEX nr 559945 i 3 lutego 2010 r., I UZ 1/10, niepublikowane).

Z powyższych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.